ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci

žalobce: **ARMEX Oil, s. r. o.**, IČO 25403460
sídlem Mánesova 2022/13, Děčín VI-Letná, 405 02 Děčín
zastoupený Mgr. Helenou Peychlovou,
sídlem Na příkopě 1047/17, Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti výroku II. rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R21/2016/HS-29577/2016/310/TPa,

takto:

I. Pokuta uložená výrokem II. rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R21/2016/HS-29577/2016/310/TPa, **se snižuje** na částku 1 000 000 Kč.

II. Ve zbytku **se** žaloba **zamítá**.

III. Žádné ze stran **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda ÚOHS“), kterým předseda ÚOHS zčásti zamítl rozklad žalobce a potvrdil výroky I. a III. rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2015, č. j.

ÚOHS-S164/2015/KS-46422/2015/840/JMě. Tímto rozhodnutím žalovaný shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 22a odst. 1 písm. d) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, v rozhodném znění (dále jen „ZOHS"), kterého se dopustil tím, že uskutečnil nedovolené spojení se společností TRANSCARGO s. r. o., IČO 65141261, ještě před podáním návrhu na zahájení řízení, kterým se takové spojení dle § 18 odst. 1 ZOHS povoluje, za což byla žalobci udělena pokuta ve výši 7 549 000 Kč se splatností do 90 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč se splatností do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaný přistoupil ke snížení (v rozsahu 50 %) původní částky, vypočtené dle metodiky žalovaného „*Zásady postupu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže při stanovování výše pokut podle § 22 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, v platném znění*" (dále jen „*Zásady postupu ÚOHS*" či „metodika"), a to s ohledem na polehčující okolnosti daného případu.

2. Předseda ÚOHS se v žalobou napadeném rozhodnutí neztotožnil s námitkami žalobce v jím podaném rozkladu, pokud v nich zpochybňoval právní závěry žalovaného ohledně spáchání předmětného správního deliktu, resp. stanovenou výši náhrady nákladů řízení. Částečně však přisvědčil námitkám žalobce, v nichž namítal, že závažnost jednání žalobce byla minimální, a přesto žalovaný uložil žalobci mimořádně vysokou pokutu, a to jak co do absolutní výše, tak co do porovnání s ostatními pokutami, ukládanými žalovaným v obdobných případech, a proto předseda ÚOHS ve výroku II. rozhodnutí žalovaného změnil co do výše uložené pokuty tak, že pokutu snížil o 35 % na částku 4 906 000 Kč. Důvodem pro tuto změnu předseda ÚOHS spatřoval v tom, že žalovaným nebyly dostatečně zohledněny polehčující okolnosti projednávaného případu, zejména skutečnosti, že žalobce se sám bez podezření žalovaného ke spáchání správního deliktu přiznal, významnou měrou pomohl k objasnění případu výrazně nad rámec zákonné povinnosti, jeho snaha již nemohla být intenzivnější, jednání účastníka řízení zjevně nebylo způsobilé reálně narušit hospodářskou soutěž na relevantním trhu, když ostatně předmětné spojení soutěžitelů bylo následně povoleno ve zjednodušeném řízení dle § 16a ZOHS, žalobce uskutečnil po spáchání protiprávního jednání další spojení se společností DRACAR CZ a. s., a to již v souladu se ZOHS. Z těchto důvodů se dle předsedy ÚOHS se případ žalobce jeví do značné míry výjimečným, což ospravedlňuje ono výrazné snížení uložené pokuty.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), se žalobce domáhá toho, aby krajský soud zrušil výrok II. napadeného rozhodnutí předsedy ÚOHS, *in eventum* aby krajský soud v rozsudku podle § 78 odst. 2 s. ř. s. přistoupil ke snížení stanovené pokuty, a to na částku 100 000 Kč.

4. Žalobce, za použití obdobné argumentace, jakou předestřel již v rozkladu proti rozhodnutí žalovaného, namítá, že napadené rozhodnutí předsedy ÚOHS je v rozporu se zásadou přiměřenosti a individualizace trestu a v rozporu s § 22b odst. 2 ZOHS, přičemž je založeno na nesprávném právním posouzení zjištěných skutkových okolností, jimž, coby polehčujícím okolnostem, nebyla přisouzena dostatečná míry závažnosti. Dle žalobce jestliže metodika stanovuje limity pro snížení pokuty na základě skutkových okolností maximálně o 50 %, jedná se o nepřípustné zvýšení spodní sazby trestu za spáchaný správní delikt, neboť toto omezení není upraveno žádným právním předpisem. Dle žalobce tak pro správnou individualizaci trestu měla být použita jako spodní hranice sazby trestu výše 0 Kč, k níž by na základě zjištěných skutkových okolností měla výše pokuty směřovat. Předseda ÚOHS nicméně dle žalobce nesprávně považoval za překážku pro uložení trestu při spodní hranici sazby skutečnost, že jednání žalobce představovalo „*porušení důležité zákonné povinnosti, kterého se měl žalobce vyvarovat*", neboť se jedná o skutečnost, která je obecné povahy a je již vyjádřena zákonem v jednotlivých znacích příslušné skutkové podstaty a v trestní sazbě, a tudíž nemá vypovídací hodnotu k individuálním

zvláštnostem spáchaného deliktu. Žalobce je toho názoru, že o výměře trestu nerozhodují zákonné znaky skutkové podstaty správního deliktu, ale jedině individuální způsob a intenzita naplnění znaků deliktu, přičemž zde má význam hledisko polehčujících okolností, vyjadřujících zvláštnost a individuální závažnost spáchaného deliktu. Dle žalobce tak „*porušení důležité zákonné povinnosti*“ zcela postrádá individuální charakter a nelze k nim při určení výměry trestu přihlížet.

5. Žalobce rovněž namítá, že rozhodnutí předsedy ÚOHS je v rozporu se zásadou subsidiarity přísnější sankce, neboť jím použitá argumentace, že trest za spáchání správního deliktu musí mj. plnit i represivní a generálně preventivní funkci, reálně tím vylučuje udělení trestu při spodní hranici trestní sazby či symbolického trestu, neboť dle předsedy ÚOHS takový trest funkci represivní a generálně preventivní nikdy plnit nebude. Takový přístup dle žalobce znamená rezignaci na zásadu individualizace sankce, nehledě na to, že pomíjí specifika každého jednotlivého případu.

6. Žalobce rovněž uvádí, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou spravedlivého trestání z toho důvodu, že způsob výpočtu pokuty použitím ukazatele hodnoty prodejů žalobce je s touto zásadou v rozporu, neboť se nejedná o objektivní ukazatel, a to s ohledem na další ekonomická kritéria, jakými jsou např. zisk nebo vlastní kapitál, které by bylo při stanovování sankce také vhodné zohlednit, neboť v některých oblastech podnikání z důvodů nižších marží lze za stejného obratu generovat odlišný zisk. V neposlední řadě pak žalobce namítá, že žalovaný v rozhodnutí vybočil zásadně a nedůvodně ze své dosavadní praxe. Žalobce konkrétně namítá, že předsedou ÚOHS zmiňovaná rozhodnutí v případu Lasselsberger Holding International GmbH ze dne 15. 7. 2002, č. j. 2440/02, či v případu VTK GROUP a. s. a David Beran ze dne 30. 1. 2008, č. j. S083/2007/KS-02565/2008/840n, v nichž žalovaný shledal důvod pro udělení symbolické pokuty s ohledem na „*velmi specifické a bezprecedentní*“ okolnosti, jsou srovnatelné s případem žalobce a nelze se tak ztotožnit s hodnocením předsedy ÚOHS, že v případě žalobce nenastaly, resp. že dle předsedy ÚOHS v jeho případě nastaly „*do značné míry výjimečné*“ a v porovnání „*s drtivou většinou případů*“ nesrovnatelné okolnosti. Žalobce uvádí, že paradoxně v těchto rozhodnutích byla účastníkům řízení za porušení ZOHS za závažnějších okolností, než tomu bylo v případě žalobce, udělena často pokuta nižší jak v absolutní částce, tak v částce v poměru k zisku či vlastnímu kapitálu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasí s námitkou ohledně porušení zásady přiměřenosti a individualizace trestu, neboť jak žalovaným, tak i předsedou ÚOHS bylo konstatováno, že spáchaný delikt žalobce je třeba považovat za relativně málo závažný. V prvostupňovém rozhodnutí udělil žalobci pokutu ve výši, představující cca 0,043 % obratu žalobce za rok 2014, předseda ÚOHS tuto pokutu dále snížil na hodnotu cca 0,028 % obratu soutěžitele za rok 2014. Tato hodnota odpovídá typu provinění, jehož se žalobce nesporně dopustil, i individuálním okolnostem tohoto deliktu. Žalovaný je toho názoru, že pokuta, nedosahující ani 0,5 % zákonného rozmezí sankce pro daný delikt nemůže být v tomto případě s ohledem na zvažované okolnosti považována za excesivně vysokou, a že další snížení pokuty by již negovalo její účel. Ve vztahu k výši pokuty postupoval žalovaný v souladu s metodikou, která slouží k transparentnějšímu použití správního uvážení při stanovování výše pokuty, přičemž původní výši pokuty následně žalovaný snížil o 50 %, což je dle metodiky maximální možná částka pro snížení výše pokuty, jíž však následně předseda ÚOHS i přes tento limit s ohledem na skutkové okolnosti dále snížil na úroveň necelé jedné třetiny původní částky.

8. Dle žalovaného je žalobcova rétorika, že spodní hranici sazby pokuty za nedovolené spojení podle § 22a odst. 1 písm. d) ZOHS představuje částka 0 Kč, nebezpečná, neboť by mohla znamenat, že soutěžitelé, za předpokladu, že své spojení přiznají, s žalovaným budou maximálně spolupracovat, a že toto spojení následně bude žalovaným povoleno, nemusí dodržovat zákon. Žalovaný má za to, že dodržení zákonné procedury spojení soutěžitelů není samoúčelné, a že ji

měl dodržet i sám žalobce, který nemohl mít jistotu o tom, že jeho spojení bude bez dalšího žalovaným povoleno. Přestože jsou tedy okolnosti žalobcova případu do jisté míry výjimečné, nesnižují společenskou nebezpečnost jeho jednání na bagatelní úroveň a plně ospravedlňují to, aby mu byla uložena pokuta, která bude v poměru k horní hranici možné sankce velmi nízká, ale stále citelná, aby i další soutěžitele v obdobné pozici motivovala k dodržení zákona. Z toho, že žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 0,1 % obratu, tedy ve výši 1 % zákonného rozpětí lze usuzovat, že skutečnost, že žalobce nedodržel důležitou povinnost, vyplývající ze ZOHS, žalovaný nepromítl přímo do hodnocení individuálních okolností žalobcova deliktu jako faktor, jak žalobce ve své argumentaci naznačuje.

9. Ve vztahu k námitce porušení zásady subsidiarity správní sankce žalovaný uvádí, že uložení symbolické sankce v tomto případě není na místě, neboť by to nebylo přiměřené závažnosti deliktu a skutkovým okolnostem. Žalobcovo jednání totiž bylo posouzeno jako málo závažné, nikoliv však bez společenské škodlivosti. Žalobce sice namítá, že jeho přičiněním byla ochráněna hospodářská soutěž, avšak jeho jednáním byla v první řadě hospodářská soutěž ohrožena, proto by jeho přiznání mělo být vzato jako polehčující okolnost, nejde však o okolnost, která by subjektu, narušujícímu (byť potenciálně) hospodářskou soutěž, měla přinést beztrestnost. Z napadeného rozhodnutí je pak dle žalovaného zjevné, že ke svému závěru o snížení pokuty došel na základě individualizace, nikoliv na základě nějakého axiomu.

10. Ve vztahu k zásadě spravedlivého trestání žalovaný uvádí, že ani kritérium zisku, ani kritérium vlastního kapitálu, nemusí být za určitých okolností vhodným ekonomickým hlediskem pro stanovení výše pokuty, neboť zisk je možné alterovat investicemi a dalšími operacemi, čímž by mohl soutěžitel, se kterým by bylo vedeno správní řízení, záměrně snížit částku pro výpočet pokuty, a výše vlastního kapitálu závisí na celé řadě faktorů, přičemž stejný vlastní kapitál dvou různých společností může přinášet značně rozlišné zisky a může odpovídat i jinému ekonomickému postavení těchto společností. Dle žalovaného je obrat na relevantním trhu nejstabilnějším ekonomickým ukazatelem pro výpočet pokuty, což potvrzuje i fakt, že byl tento ukazatel zvolen jako hranice pro výši pokuty dle § 22a odst. 2 ZOHS nebo dle unijních předpisů či interních pokynů jiných soutěžních orgánů v Evropské unii.

IV. Obsah dalších podání

11. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvádí, že ve vztahu k námitce nedostatečné individualizace trestu žalovaný uvádí pouze obecné proklamace, že žádnou povinnost při ukládání trestu neporušil, aniž by rozvedl či dovysvětlil a doplnil své úvahy, které se promítly do výše trestu. Dle žalobce je tím, že je v metodice uvedeno rozdělení správních deliktů podle § 22a ZOHS na základě typové závažnosti rozšířením typové závažnosti nad rámec, stanovený zákonem, proto samo toto rozdělení v metodice nemůže mít kvality, umožňující posoudit individuální závažnost spáchaného deliktu, ani to nemá za cíl, když má dle samotných zásad toto rozdělení sloužit pouze k posouzení typové závažnosti. Brání-li se tedy žalovaný námitce, že nedostatečně individualizoval trest v nyní projednávaném případě tvrzením, že individuální závažnost posoudil na základě kritérií, stanovených metodikou, je zřejmé, že otázka individualizace nemohla být posouzena v souladu se zásadou individualizace a přiměřenosti trestu. Žalobce dále uvádí, že žalovaný se ve svém vyjádření snaží bagatelizovat skutečnosti, že při ukládání výměry trestu v rozpětí trestní sazby nepřípustně zohlednil mezi kritérii, určujícími individuální závažnost spáchaného deliktu i skutečnost obecné povahy příslušné skutkové podstaty a v příslušné trestní sazbě, pročež tuto skutečnost nelze při ukládání trestu žalobci znovu přičítat. Žalobce setrvává na svém stanovisku, že předseda ÚOHS ve svém rozhodnutí upřednostnil preventivní funkci trestu před zájmem na ochraně hospodářské soutěže, neboť trval-li žalovaný na citelném postihu žalobce z důvodu prevence, čemuž předseda ÚOHS přisvědčil, vyslal tím signál ostatním soutěžitelům, že pokud neúmyslně v důsledku neznalosti opomenou splnit důležitou právní povinnost, byť by samo toto jednání nebylo schopno narušit

právem chráněný zájem, vyplatí se zjevně nečinit kroky k odčinění svého pochybení, když takové kroky se promítnou do výše sankce jen limitovaným způsobem s ohledem na potřebu citelného zásahu do majetkové sféry delikventa. Dle žalobce pak nebude ohroženo dodržování povinností dle § 18 odst. 1 ZOHS, neboť žalovaný musí respektovat vlastní praxi pouze za stejných či obdobných okolností, přičemž tyto okolnosti byly v řízení dle žalobce vymezeny tím, že žalobce sám dal podnět k zahájení správního řízení o svém deliktu dle § 22a odst. 1 písm. d) ZOHS, a to dříve, než se žalovaný o spáchání správního deliktu dozvěděl, tento podnět učinil žalobce bez zbytečného odkladu ihned poté, co zjistil, že porušil ZOHS, a zároveň usiloval o zjednání nápravy, požádal o dodatečné povolení spojení a v tomto řízení bylo žalobci vyhověno, spojení soutěžitelů nemělo negativní dopad na hospodářskou soutěž na relevantních trzích ani na spotřebitele a žalobce se porušení ZOHS dopustil toliko z nedbalosti v důsledku své nezkušenosti v oblasti akvizic, nikoliv neúmyslně. Z tohoto důvodu žalobce trvá na svém stanovisku, že v daném případě bylo za kumulativního spojení výše uvedených podmínek odůvodněné uložit pokutu v symbolické rovině.

12. V duplice žalovaný trvá na tom, že při ukládání pokuty dodržel parametry, nastavené zákonem, a své úvahy ve správních rozhodnutích přezkoumatelně vysvětlil. Nejprve byla posouzena závažnost jednání žalobce podle metodiky jako závažný delikt s trestní sazbou do 1 % hodnoty prodejů na relevantním trhu. Dále byla posouzena individuální závažnost tohoto jednání, v rámci čehož bylo vzato v úvahu, že spojení soutěžitelů nemělo negativní dopad na hospodářskou soutěž na relevantních trzích ani na spotřebitele, a že bylo dodatečně povoleno. Současně bylo přihlédnuto k nedbalostnímu charakteru protiprávního jednání. Na základě těchto skutečností byla stanovena sazba pro výpočet pokuty jako 0,1 % hodnoty prodejů, a byla zohledněna i délka trvání protiprávního jednání žalobce. Vzhledem k výrazné spolupráci a aktivitě žalobce následně žalovaný snížil v souladu s metodikou uloženou pokutu o 50 %, přičemž toto rozhodnutí bylo předsedou ÚOHS přehodnoceno tak, že uložená pokuta byla ještě dodatečně snížena o 35 %. Výše pokuty je tak dle žalovaného zcela přiměřená a reflektující jak typovou, tak individuální závažnost jednání žalobce, naplňující jak preventivní, tak i represivní funkce, které má sankce plnit. Ověřeno bylo i to, že sankce nemá likvidační charakter. Dle žalovaného nelze souhlasit s tím, že měla být uložena žalobci pokuta v symbolické výši, a to z mnoha důvodů, které zazněly v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě. K tomu žalovaný doplňuje, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu ani skutečnost, že porušením zákonné povinnosti nedošlo k narušení hospodářské soutěže, nemůže eliminovat naplnění materiální stránky správního deliktu, a že dohled nad spojováním soutěžitelů, je činností preventivní, *ex ante*, proto tvrzení žalobce, že žalovaný a předseda ÚOHS upřednostnili zájem prevence nad ochranou hospodářské soutěže, není na místě.

V. Ústní jednání konané dne 5. 6. 2019

13. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě, ve vyjádření k žalobě, v replice k tomuto vyjádření, resp. v duplice žalovaného.

14. V rámci ústního jednání krajský soud provedl žalobcem navržené listinné důkazy v podobě vybraných rozhodnutí žalovaného (vedle citovaných rozhodnutí ve věcech Lasselsberger Holding International GmbH; VTK GROUP a. s. a David Beran se dále jedná o rozhodnutí ve věci Karlovarské minerální vody, a. s. ze dne 19. 3. 2004, sp. zn. S 224/03; Lumius spol. s. r. o. ze dne 9. 8. 2010, sp. zn. S 225/2009; BEST, a. s. ze dne 18. 3. 2011, sp. zn. S 29/2010; Karle Holoubek-Trade Group, a.s. ze dne 15. 1. 2013, sp. zn. S 148/2011; GRADIENT GROUP s. r. o. ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. S 837/2014; Bohemia Energy entity a. s. ze dne 21. 1. 2016, sp. zn. S 104/2015) týkajících se rovněž správního deliktu dle § dle § 22a odst. 1 písm. d) ZOHS, ve kterých nicméně dle žalobce žalovaný uložil pokuty dle § 22a odst. 2 ZOHS v konečném důsledku (při srovnání s ukazateli jako výše obratu či zisku) mnohem přiměřenější, než tomu bylo v případě žalobce. Žalobce předložená rozhodnutí doplnil i o kopie ročních účetních závěrek citovaných společností.

15. Za nadbytečné naopak krajský soud shledal žalobcem navrhované důkazy v podobě předložení originálů účetních závěrek všech citovaných společností, resp. důkaz znaleckým posudkem za účelem zjištění aktuálního vývoje ceny nafty na českém trhu, coby jedné z komodit, se kterou žalobce v rámci své podnikatelské činnosti obchoduje.

VI. Posouzení věci soudem

16. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí předsedy ÚOHS, včetně řízení předcházejících jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 2 s. ř. s.).

17. Krajský soud předně konstatuje, že v nyní projednávané věci, jak vyplývá ze správního spisu i z vyjádření účastníků řízení, není sporu o zjištěném skutkovém stavu, ani meritorním posouzení věci ze strany žalovaného ohledně spáchání předmětného správního deliktu ze strany žalobce. Je tedy nesporné, že žalobce učinil v období od 30. 5. 2013 do 18. 2. 2015 spojení soutěžitelů, podléhající povolení dle § 18 odst. 1 ZOHS, se společností TRANSCARGO, s. r. o., před podáním návrhu na povolení tohoto spojení, čímž spáchal správní delikt dle § 22a odst. 1 písm. d) ZOHS.

18. Podstatu nyní projednávané tvoří námitka žalobce, že pokuta, uložená předsedou ÚOHS za tento správní delikt, je nepřiměřeně vysoká, neboť v její výši předseda ÚOHS dostatečně nezohlednil specifické polehčující okolnosti případu a při snížení uložené pokuty vycházel z nesprávného právního posouzení rozsahu zákonem stanovené sazby pokuty (zejména pokud se jedná o její dolní sazbu) za spáchání předmětného správního deliktu. Posouzení této otázky se dle krajského soudu rozpadá do dvou rovin, jež představuje: i) posouzení zákonnosti uložené sankce a ii) posouzení, zda pokuta není zjevně nepřiměřená (žalobce totiž učinil moderační návrh podle § 78 odst. 2 s. ř. s.).

19. Ve vztahu k první otázce, týkající se zákonnosti uložené pokuty krajský soud považuje za nezbytné zdůraznit, že z judikatury správních soudů vyplývá, že „*ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši.*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, či rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 77/2012-46, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud). Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je tedy součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), a proto jsou správní soudy oprávněny hodnotit námitky týkající se nepřiměřenosti výše uložené sankce pouze z hlediska zákonnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že „*při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační.*“ [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na http://nalus.usoud.cz]. „*Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při*

posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu." (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 77/2012-46, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2018, č. j. 29 A 250/2016-77).

20. Vázán těmito východisky krajský soud k bodu i) konstatuje, že uložená pokuta ve výši 4 906 000 Kč z hlediska „prosté" zákonnosti obstojí. Předseda ÚOHS se totiž pohyboval v rámci zákonného rozpětí stanoveného v § 22a odst. 1 písm. d) ZOHS, dle něhož „*právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako soutěžitel dopustí přestupku tím, že uskutečňuje spojení v rozporu s § 18 odst. 1*", ve spojení s § 22a odst. 2 ZOHS, dle kterého „*za přestupek podle odstavce 1 písm. a), g), h) nebo i) se uloží pokuta do 300 000 Kč nebo 1 % z čistého obratu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období a za přestupek podle odstavce 1 písm. b, c), d), e) nebo f) pokuta do 10 000 000 Kč nebo 10 % z čistého obratu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období, není-li dále stanoveno, že za přestupek podle odstavce 1 písm. b) se pokuta neuloží.*" Krajský soud má rovněž za to, že předseda ÚOHS pokutu také přezkoumatelným, uceleným a koherentním způsobem odůvodnili. Krajský soud proto konstatuje, že neshledal důvod pro zrušení napadeného výroku II. z důvodu jeho nezákonnosti a námitky žalobce zpochybňující tuto skutečnost tedy nelze považovat za důvodné (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

21. Poté, co krajský soud shledal uloženou pokutu za zákonnou, zabýval se otázkou, zda není zjevně nepřiměřená. Výše rekapitulovaná východiska judikatury správních soudů totiž nevylučují oprávnění soudu zabývat se otázkou přiměřenosti uložené sankce a tedy přistoupit k vlastnímu hodnocení kritérií ovlivňujících výši pokuty v situaci, kdy je žalobcem uplatněn návrh na moderaci ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s., což bylo v nyní projednávaném případě splněno. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, přístup soudu se za dané situace do značné míry mění, neboť „*při moderaci trestu soud postupuje obdobně jako správní orgán: je nadán vlastním uvážením, a může tak zasáhnout do výše trestu, jako by jej sám uděloval. Tím, že trest sníží nebo od něj upustí, nezpochybňuje soud závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu, nýbrž vykonává svou zvláštní zákonnou pravomoc snížit sankci uloženou ve správním řízení nebo od ní plně upustit. Pokud soud k moderaci trestu za správní delikt přistoupí, je povinen též odůvodnit, v čem spatřuje zjevnou nepřiměřenost trestu a na základě jakých kritérií dospěl k jím stanovené výši trestu; pouhé konstatování zjevné nepřiměřenosti trestu bez náležitého odůvodnění zakládá nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí pro nedostatek důvodů.*"(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004-82). Krajský soud nicméně považuje za nezbytné současně zdůraznit, že smyslem a účelem moderace není hledání „ideální" výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, či citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 29 A 250/2016-77).

22. Při posouzení otázky přiměřenosti uložené pokuty žalobci v nyní projednávaném případě krajský soud konstatuje, že v tomto směru již předsedovi ÚOHS přisvědčit nemohl, neboť s ohledem na konkrétní okolnosti případu ji nepovažuje za přiměřenou a nemůže se tak ztotožnit s tvrzeními žalovaného, kterými zdůvodnil uložení pokuty žalobci v napadené výši.

23. Krajský soud se v prvé řadě nemůže ztotožnit již se samotným přístupem předsedy ÚOHS (i žalovaného) k určení výše pokuty za situace, kdy v dané věci existují polehčující okolnosti, kdy v tomto svém přístupu vychází z citovaných Zásad postupu ÚOHS, dle jejichž čl. III odst. 34 může být na základě polehčujících okolností snížena částka pokuty „*až o 50 %*". Krajský soud je toho názoru (ve shodě s žalobcem), že takové omezení možného snížení pokuty na základě polehčujících okolností, je v neprospěch pachatele správního deliktu za situace, kdy u sankce za spáchání správního deliktu není stanovena spodní hranice sazby pokuty. V takovém případě totiž

metodika fakticky umožňuje menší snížení výše pokuty, než je umožněno zákonem, přičemž podzákonné právní předpisy ani interní normativní předpisy nelze aplikovat, jsou-li v rozporu se zákonem. Zmíněná metodika představuje vnitřní organizační pokyn, jímž je při svém rozhodování vázán žalovaný a slouží především k zajištění transparentnosti a objektivnosti rozhodování žalovaného, nejsou však závazné navenek. Citovaná metodika nepředjímá a ani nemůže předurčovat posouzení přiměřenosti výše pokuty v konkrétním případě správním orgánem či dokonce správním soudem, který v tomto ohledu disponuje pravomocí soudního přezkumu v plné jurisdikci podle § 78 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudky Tribunálu ze dne 21. 10. 2003 ve věci T‑368/00 *General Motors Nederland a Opel Nederland proti Komisi*, Recueil s. II‑4491, bod 188, nebo ze dne 27. 7. 2005 ve spojených věcech T‑ 49/02 až T‑ 51/02, *Brasserie nationale SA a další proti Komisi*, Sb. rozh. s. II-03033, bod 169). Jak již bylo zdůrazněno, rozhodují-li správní soudy o moderaci uložené pokuty, vstupují *de facto* do pozice správního orgánu a nahrazují jeho uvážení vlastní úvahou o přiměřené výši pokuty. Při ukládání sankce jsou správní soudy vázány toliko ústavním pořádkem a zákonem; nejsou povinny řídit se zmíněnými dokumenty vztahujícími se k činnosti správních orgánů.

24. Dle § 22b odst. 1 ZOHS „*při určení výměry pokuty právnické osobě nebo orgánu veřejné správy a při ukládání a určení délky zákazu plnění veřejných zakázek se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Dále se přihlédne k jednání právnické osoby nebo orgánu veřejné správy v průběhu řízení před Úřadem a jejich snaze odstranit škodlivé následky přestupku.*"

25. K povaze typové závažnosti přestupků, za jejichž spáchání není stanovena sankce s pevnou spodní hranicí, se již vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-33, v němž uvedl, že „[v] *nálezu ze dne 25. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09, č. 22/2012 Sb., Ústavní soud konstatoval, že ‚[ú]stavní předpisy nevyžadují, aby zákonodárce při zákonném stanovení sankční sazby vždy upustil od spodního ohraničení výměry sankce. Typová závažnost (škodlivost) deliktního jednání daného druhu může být obecně tak vysoká, že nepřipouští ani v individuálním případě stanovit ‚nulovou' hodnotu výměry sankce. Posouzení spodní hranice sankční sazby je zásadně věcí zákonodárce.' Zákonodárce tedy tím, že nestanovil spodní hranici výše pokuty u předmětné skutkové podstaty, projevil vůli, aby v individuálních případech se zanedbatelnou společenskou nebezpečností a polehčujícími okolnostmi sankce ukládána nebyla (§ 11 odst. 3 zákona o přestupcích), resp. aby byla ukládána sankce velmi nízká (k významu horní a zejména dolní hranice sankce u správních deliktů pro posuzování jejich minimální typové nebezpečnosti postačující pro postih viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, čj. 7 Afs 27/2008-46).*" Je tedy zjevné, že Nejvyšší správní soud vyjadřuje konstantně svůj názor i ve vztahu k typové závažnosti správního deliktu, u nějž nebyla stanovena spodní hranice sazby sankce, stejně jako k možnosti upuštění od potrestání či stanovení sankce velmi nízké, nikoliv pouze k deliktu, za něj byla spodní hranice sazby sankce stanovena, jak ve svém vyjádření uvádí předseda ÚOHS.

26. Jinými slovy, nestanovil-li zákonodárce v § 22a odst. 2 ZOHS u sankce za porušení § 18 odst. 1 ZOHS její spodní hranici, která může být za toto protiprávní jednání uložena, zjevně tím chtěl vyjádřit, že mohou existovat i případy, které budou svou společenskou škodlivostí a polehčujícími okolnostmi tak specifické, že bude možno nejenže uložit pouze symbolickou pokutu za takové jednání, nýbrž dokonce bude možné od uložení pokuty upustit. Zde je nutno připomenout, že § 22a odst. 2 ZOHS stanovuje alternativně dva limity sazby pokuty za spáchání správního deliktu ve smyslu § 22a odst. 1 písm. d) ZOHS, a sice 10 000 000 Kč nebo 10 % z čistého obratu. Nikde přitom není stanoveno, který z těchto limitů má přednost, a je proto vhodné vždy vážit, použití kterého z výše uvedených limitů je v konkrétním případě vhodnější. Jestliže totiž chce ÚOHS skutečně uložit soutěžiteli trest při spodní hranici zákonné sazby, jako v nyní projednávané věci, přičemž však použije jako kritérium pro výpočet pokuty mechanicky obrat žalobce i za situace, kdy 0,1 % z čistého obratu žalobce, což odpovídá 1 % zákonného limitu 10 % z čistého obratu, přesahuje výše uvedenou horní hranici trestní sazby za spáchaný delikt 10 000 000 Kč, jako je

tomu v případě žalobce, formálně se takový postup skutečně může jevit jako vstřícný vůči žalobci, avšak materiálně se jedná o postup zcela nedostatečný ke spravedlivému posouzení věci.

27. V citované judikatuře Nejvyššího správního soudu nastíněný přístup dle krajského soudu koresponduje i se zásadami trestání za přestupky dle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon"), dle kterého od uložení správního trestu lze též upustit, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě [§ 43 odst. 2 přestupkového zákona]. Stejně tak tento přístup koresponduje se zásadami trestání za trestné činy dle zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník"), neboť i v této oblasti práva se předpokládají situace, kdy může dojít k upuštění od potrestání pachatele trestného činu, je-li možné předpokládat, že pouhé projednání věci s ohledem na účinnou lítost pachatele, vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného přečinu a k dosavadnímu životu pachatele, postačí k jeho nápravě i k ochraně společnosti [§ 46 odst. 1 trestního zákoníku]. Je-li výše uvedený přístup možný v případě spáchání trestného činu, kterým je protiprávní jednání s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe vždy kvalifikováno až tehdy, když nemůže být kvalifikováno jako méně závažné jednání [§ 12 odst. 2 trestního zákoníku], tím spíše je možné výše uvedený způsob trestání uplatnit i v řízení o správním deliktu.

28. Pokud tedy žalovaný i předseda ÚOHS setrvale poukazují na to, že pokuta za spáchání správního deliktu dle § 22a odst. 1 písm. d) ZOHS musí plnit vždy represivní a preventivní funkci, a proto nelze uložit pokutu za spáchání výše uvedeného správního deliktu ve výši blížící se nule, krajský soud se s tímto argumentem neztotožňuje. Represivní a preventivní funkce totiž musí působit s ohledem na veškeré jedinečné okolnosti konkrétního případu adekvátně ve vztahu k materiální stránce spáchaného deliktu a případným přitěžujícím či polehčujícím okolnostem. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2006, č. j. 5 As 20/2005-66, „*každý trest musí také splňovat požadavky na přísnou individualizaci, správní sankci nevyjímaje. Institut přitěžujících i polehčujících okolností je jedním z prostředků individualizace trestu a jako takový tedy umožňuje soudci přihlédnout ke konkrétním okolnostem provázejícím spáchání přestupku. Při ukládání sankce je třeba dbát její přiměřenosti i z hlediska jejího účelu. Nelze se však ztotožnit s obecným tvrzením uvedeným v kasační stížnosti, že v takovýchto případech může účel generální prevence splnit toliko sankce při horní hranici zákonné sazby. Takovýto přístup by znamenal rezignaci na zásadu individualizace sankce, nehledě na to, že by pomíjel specifika každého jednotlivého případu. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že soud se musí důsledně řídit pravidly pro ukládání sankcí, která jsou obsažena v obecné i zvláštní části přestupkového zákona. Zásada individualizace sankce vyjadřuje, že druh, kombinace a intenzita sankcí musí být v konkrétním případě stanoveny tak, aby odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem případu.*" Nelze tudíž paušálně usuzovat, že každá uložená sankce musí působit generálně preventivně, ani že musí vždy citelně zasáhnout do majetkové sféry pachatele, neboť s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti daného případu může být materiální stránka správního deliktu natolik slabá (ve smyslu závažnosti) a mohou existovat takové polehčující okolnosti, že v dané věci se stane jednoznačně neadekvátním přístup ke stanovení výše sankce, který bude činit z pachatele takového správního deliktu exemplární případ (generální prevence) a současně citelně působit do jeho majetkové sféry z důvodu snahy o zamezení páchání správních deliktů pachatelem do budoucna (represe).

29. Krajský soud je toho názoru, že v nyní projednávaném případě právě ony individuální skutkové okolnosti, které ospravedlňují uložení pokuty pouze v symbolické výši, existovaly. Není sporu o tom, že žalobce se dopustil správního deliktu. Zároveň však není sporu o tom, že se sám k spáchání správního deliktu přiznal, napravil protiprávní stav, učinil maximální možnou míru součinnosti při objasňování skutkového stavu, nejednal úmyslně, naopak jednal nedbalostně z důvodu nezkušenosti v oblasti akvizic, neboť se v případě nepovoleného spojení jednalo o první akvizici žalobce, jednání žalobce bylo tak málo závažné, že ani nemohlo mít negativní

dopad na hospodářskou soutěž ani na spotřebitele. Nadto žalobce v dalším případu spojování soutěžitelů, uskutečněným poté, co se o povinnosti podat *ex ante* žádost o povolení spojení dozvěděl, již postupoval v souladu se zákonem, tudíž lze dovodit, že došlo k nápravě případných tendencí žalobce k protiprávnímu jednání. Koneckonců i předseda ÚOHS sám konstatoval, že v nyní projednávaném případě nastaly „*do značné míry výjimečné*“ a v porovnání „*s drtivou většinou případů*“ nesrovnatelné okolnosti, což odůvodnilo i jím uplatněné snížení sankce, udělené žalobci v rozhodnutí žalovaného. Z napadeného rozhodnutí ovšem současně vyplývá, že jediným důvodem pro neuložení symbolické pokuty je skutečnost, že správní sankce musí plnit právě onu preventivní a represivní funkci, a to i přesto, že jednání žalobce bylo hodnoceno jako „*málo závažné*“, neboť se dopustil porušení důležité zákonné povinnosti, které se účastník, coby profesionál podnikající v České republice mnoho let, disponující dostatečnými peněžním prostředky k úhradě právních služeb, a to navíc za situace, kdy lze ve veřejně přístupné webové databázi žalovaného dohledat řadu rozhodnutí, týkajících se porušení § 18 odst. 1 ZOHS, měl a mohl vyvarovat.

30. Krajský soud se ztotožňuje s žalobcem rovněž v jeho argumentaci, že předseda ÚOHS na výše uvedené úvahy navázal z hlediska požadavku na dodržení zásady individualizace (správního) trestu nepřípustným výkladem obecných znaků skutkové podstaty k tíži žalobce. Krajský soud nezpochybňuje, že se žalobce dopustil porušení důležité zákonné povinnosti, když nepodal návrh na povolení spojení soutěžitelů ve smyslu § 18 odst. 1 ZOHS, neboť kdyby tak neučinil, nemohl by spáchat správní delikt a vůbec by nemohlo být diskutováno o ukládání správní sankce. Tato skutečnost však již byla absorbována naplněním samotné skutkové podstaty správního deliktu a nemůže proto být vůči žalobci použita k tíži rovněž při individualizaci trestu. Stejně tak nemohou překážku při respektování zásady individualizace správního trestu představovat povaha žalobce, jeho finanční možnosti či existence rozhodovací praxe žalovaného, jimiž předseda ÚOHS podporuje důvody pro uložení pokuty v nikoliv symbolické výši, neboť se jedná o kritéria příliš zobecňující, paušalizující. Ostatně potenciální pachatel správního deliktu dle § 22a odst. 1 ZOHS může být pouze právnickou osobu či podnikající fyzickou osobou, u nichž lze předpokládat, že jsou profesionálové, mohou disponovat prostředky k zajištění právních služeb a mohou se seznámit s rozhodovací praxí žalovaného na jeho stránkách. Taková tvrzení však opět nelze použít při individualizaci správního trestu, neboť použití obecných okolností ke stanovení individuálního trestu je zjevně v rozporu se zásadou individualizace správního trestání, jejímž úkolem je posoudit naopak okolnosti pro daný případ individuální, ryze specifické.

31. Při akceptaci takového přístupu by se v konečném důsledku instrument v podobě uložení sankce v symbolické výši stal vyprázdněným prostředkem, v praxi v podstatě nepoužitelným, neboť by taková kritéria pro jeho použití nebylo lze téměř v žádném konkrétním případě naplnit. Takovému závěru ostatně nebrání ani odkaz předsedy ÚOHS na citovaná rozhodnutí v případech Lasselsberger Holding International GmbH a VTK GROUP a.s. a David Beran, v nichž sankci v symbolické výši uložil. V prvním případě byla totiž brána do úvahy skutečnost, že se jednalo o vůbec o první případ porušení § 18 odst. 1 ZOHS, a tudíž je vyloučeno, že se tato okolnost může v budoucnu opakovat. V druhém případě se pak jednalo „*pouze o výjimečnou situaci*“, která dle předsedy ÚOHS odlišuje daný případ od případu žalobce, kde nastaly „pouze“ okolnosti „*do značné míry výjimečné*“ a v porovnání „*s drtivou většinou případů*“ nesrovnatelné. Krajský soud je toho názoru, že omezení možnosti uložení symbolické sankce pouze na dané případy, kdy nebylo na první pohled zjevné, že se jedná o spojení soutěžitelů, je nepřiměřeně úzké, neboť takové případy se budou vyskytovat v rozhodovací praxi žalovaného naprosto ojediněle, jak vyplývá i ze skutečnosti, že k uložení symbolické sankce z tohoto důvodu přistoupil žalovaný do dnešního dne pouze v několika případech, na které ostatně žalobce v průběhu ústního jednání poukázal.

32. Pokud tedy předseda ÚOHS chtěl uplatnit jakési *beneficium* ve prospěch žalobce tím, že sníží žalobci uloženou pokutu s ohledem na individuální polehčující okolnosti daného případu,

přičemž ovšem současně konstatoval, že s ohledem na požadavek na respektování represivní a generálně preventivní funkce sankcí a skutečnost, že se žalobce dopustil závažného (byť málo závažného) jednání, není možné uložit správní sankci v symbolické výši, paradoxně se tím dle krajského soudu tyto snahy a účely, jimiž jsou sledovány, dostávají do vzájemného rozporu. Nelze totiž dle názoru krajského soudu na straně jedné s ohledem na individuální specifické polehčující okolnosti zvýhodňovat pachatele správního deliktu snížením sankce, neboť se již v dané situaci nemohl zachovat lépe, a zároveň v tomto snížení zohledňovat obecný požadavek na respektování represivní a generálně preventivní funkce sankcí a promítat sem i obecnou závažnost správního deliktu, za který je pachateli ukládána sankce ve výši, odrážející onu represivní složku a tedy působící citelný zásah, vše za účelem předcházení možného páchání takové protiprávního jednání v budoucnu. Za zcela nerelevantní pak považuje krajský soud tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, že by uložením symbolické sankce žalobci mohli být motivování jiní soutěžitelé k tomu, aby nedodržovali zákon, pokud by dodrželi stejný postup, jako v nyní projednávaném případě. V souladu s požadavkem na předvídatelnost správní praxe a správního rozhodování je totiž správní orgán povinen rozhodovat stejně pouze ve skutkově shodných či obdobných případech, a tudíž, jsou-li v případě žalobce dány konkrétní skutkové okolnosti, svědčící pro uložení správního trestu v symbolické výši, jak byly výše uvedeny, bude správní orgán povinen přistoupit k uložení správního trestu v symbolické výši pouze v případech, které se budou skutkově shodovat či budou obdobné s nyní projednávaným případem, tedy v případech, kdy bude uložení symbolické sankce s ohledem na skutkové okolnosti odůvodnitelné.

33. Krajský soud rovněž odmítá tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, že doznání se žalobce k činu naplňujícího znaky skutkové podstaty správního deliktu nepředstavuje *„okolnost, která by subjektu, narušujícímu (byť potenciálně) hospodářskou soutěž, měla přinést beztrestnost.“* Tuto skutečnost krajský soud, ani žalobce v řízení vůbec nerozporuje. O vině žalobce za spáchaný správní delikt a o odpovědnosti za toto jednání není sporu, nelze tudíž hovořit o beztrestnosti žalobce (tedy nedostatku správně trestní odpovědnosti). V nyní projednávaném případě je polemizováno pouze s přiměřeností sankce uložené žalobci na základě vzniklé správně trestní odpovědnosti, kterou krajský soud po zvážení veškerých individuálních okolností nyní projednávaného případu shledává, byť pohybující se v zákonném rozmezí a částečně odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, za nepřiměřenou a neodpovídající obecné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce daném konkrétním případě.

34. Při úvaze o míře moderace předmětné pokuty krajský soud posuzoval, zda je vhodné v nyní projednávané věci moderovat pokutu až na částku 100 000 Kč, jak navrhuje žalobce, přičemž dospěl k závěru, že taková moderace není vhodná. Navrhovaná částka 100 000 Kč by totiž s ohledem na hospodářské výsledky žalobce, uvedené již v napadeném rozhodnutí, a při zachování dostatečné tvrdosti, odpovídající závažnosti spáchaného správního deliktu, byť se jedná o málo závažné jednání, byla pokutou zcela symbolickou, nicméně k uložení takové pokuty by dle krajského soudu musela být materiální stránka předmětného správního deliktu ještě marginálnější (např. specifické okolnosti spočívající v novosti či nejednoznačnosti právní úpravy ohledně povinnosti žalobce požádat o povolení spojení soutěžitelů ve smyslu § 18 odst. 1 ZOHS, aktuální změna právní úpravy, na kterou by žalobce nemusel být schopen včas reagovat, atp.). Krajský soud se proto rozhodl pro moderaci pokuty na spíše symbolickou výši, do níž se promítají specifické polehčující skutkové okolnosti v nyní projednávané věci, přičemž za přijatelnou krajský soud považuje částku ve výši 1 000 000 Kč. Právě o takové výši pokuty proto krajský soud v rámci svého moderačního oprávnění dle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodl.

VII. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud tedy uzavírá, že předseda ÚOHS ani žalovaný nepochybili, pokud shledali, že se žalobce dopustil předmětného správního deliktu ve smyslu § 22a odst. 1 písm. d) ZOHS,

nicméně uložená pokuta byla podle názoru soudu ze shora uvedených důvodů zjevně nepřiměřená. Soud proto využil svého moderačního oprávnění, vyplývajícího z § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť pro tento postup byly splněny i ostatní procesní předpoklady zde uvedené – bylo možné takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán a moderaci uložené sankce žalobce navrhl – a uloženou pokutu snížil na částku 1 000 000 Kč. Pokud jde o žalobní námitky, zpochybňující samotnou zákonnost uložené pokuty, ty soud neshledal důvodnými, proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu ve zbytku zamítl.

36. O nákladech řízení o žalobě krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Žalobce byl v řízení o žalobě úspěšný pouze částečně, a to ve své argumentaci, jež se nakonec projevila ve snížení pokuty. Ve zbytku argumentace pak žalobce úspěšný nebyl, neboť napadené rozhodnutí zrušeno nebylo, stejně jako nebylo přistoupeno ke snížení předmětné pokuty na žalobcem požadovanou výši; v té části je třeba shledat procesní úspěch žalovaného. Za této situace nelze jednoznačně určit, která ze stran tohoto řízení byla procesně úspěšnější a v jakém rozsahu, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o žalobě žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. června 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Dana Janků